

noget Revisionskontor skulde have Restancer liggende, som der kræves 9 Maaneder til at oparbejde. Da man gav Kasseeanordningen i 1840, havde man et skarpt Blik for, at Revisionsarbejderne ikke maatte trækkes i Langdrag, fordi det var i højeste Grad betænkeligt, naar det stete. Derfor gav man Regler for, hvor hurtigt de skulde fremmes, og uagtet det den Gang just ikke var Administrationens Styrke at lade Offentligheden følge med og kontrollere, satte man i samme Paragraf en Bestemmelse ind om, at der hvert Aar skulde offentliggøres i Departementstidende — det findes nu i Ministerialtidende — Oplysning om, hvor vidt Revisionen var fremmet i det enkelte Aar, for at Alverden kunde kontrollere, at der ikke blev smølet paa dette Omraade. Endelig søjede man dertil, for at saa Administrationen til at gøre sin Pligt, de strenge Bestemmelser i § 39. Seg siger derfor, at jeg vilde ønske, at vi ikke oftere komme dertil, at der ligger saa store uoparbejdede Restancer, og at vi, efter at det nu er stet, sørge for, at vi snarest muligt kunne saa dem oparbejdede. Seg skal derfor paany anbefale den højtærede Finansministers Forslag under Nr. 20.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Vardenfleth): Til den ærede Ordfører skal jeg kun sige, at der selvfølgelig ikke fra min Side er nogen afvigende Anstuelse med Hensyn til Forstaaelsen af Administrationens Ansvar over for disse Beslutninger, den har taget med Hensyn til Nige Spørgsmaal, som her ere drøftede. Det har ingenlunde været min Mening, at Rigsdagen ikke skulde have fuld Indseende med, hvorledes Administrationen har handlet i saa Henseende.

Madsen-Mygdal: Seg havde slet ikke tænkt paa, at jeg skulde komme videre ind paa at omtale Vædringsforslaget Nr. 20 angaaende disse Revisionsrestancer; men da den ærede Ordfører tog den Sag saa højtideligt og saa alvorligt, nødes jeg alligevel til at gøre et Par Bemærkninger i den Anledning. Det er saa langt fra, at jeg i mindste Raade har tænkt paa at ville bestynde de Menninger i det paa gældende Revisionskontor for ikke at have hængt tilstrækkeligt i eller at ville rejse nogen som

helst Sigelse imod dem. Det har jeg hverken tænkt eller sagt, og naar den ærede Finansminister siger, at der er arbejdet saa og saa godt, tror jeg det; men hvad jeg har sagt, tillader jeg mig at gentage: Vi ville ikke være med til at etablere den Praksis, at man, naar der maakte paa Grund af, at man ikke er bleven færdigt med sit Arbejde i rette Tid, er blevet Restancer, saa skal kunne komme til Rigsdagen og forlange Ekstraløn i den Anledning. Der er, som jeg sagde første Gang, jeg havde Ordet, Restancer paa mange Omraader. Dernæst har Rigsdagen bevilget, hvad der er forlangt med Undtagelse af en eneste Mand, en Fuldmægtig. Rigsdagen har bevilget en Fuldmægtig og to Revisionsassistenter paa den Lov, som var færdig fra Rigsdagen allerede i Januar Maaned.

Seg har forlangt Ordet nærmest for at udtale mig om min Stilling til det Vædringsforslag, som det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goss) har stillet uden for Betænkningen. Men forinden jeg gaar over til det, vil jeg gerne gøre endnu en Bemærkning til den højtærede Finansminister og for Resten ogsaa til den højtærede Kultusminister og Ordføreren. Fra forskellige Sider er der blevet gjort gældende ogsaa forleden Dag, at dette med Rentenedsættelsen kom i Grunden ikke Rigsdagen ved, det kom den ikke ved, om man vil 4 eller $3\frac{1}{4}$ pCt., det var Administrationens Sag, det maatte Administrationen skønne over, det var noget lignende som f. Eks. med det kongelige Teater, Rigsdagen kunde jo ikke vedtage, at der skulde komme saa og saa meget ind ved Teatrets Drift. Det er meget rigtigt, vi kunne ganske vist heller ikke bestemme, hvor mange der skulle gaa i Teatret. Rigsdagen kan kun opstille en kalkulatorisk Post. Underledes forholder det sig med det, der tales om her. Her vedtager Rigsdagen hvert eneste Aar de paa gældende Indtægter med Renter saa og saa store, og der er ikke Tale om kalkulatoriske Poster. Den højtærede Kultusminister erkender ogsaa dette, idet han i Aar er kommen til Rigsdagen og forlanger dens Samtykke til at saa Rentenedsættelse for Sorø Akademi, Kommunitetets og Universitetets Legatformue fra 4 til $3\frac{1}{4}$ pCt., saa jeg maa tillade mig at bemærke, at det er netop Lovgivningsmagtens Sag og ikke